

novus roman

Her işte bir hayır var

SELMA ERDEM

Okuduğunda iyi hissedeceksin

Her İŖte
Bir Hayır Var

HER İŞTE BİR HAYIR VAR

Yazan: Selma Erdem

Yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Mayıs 2016 / ISBN 978-605-09-3452-6

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Funda Çolpan

Kapak görseli: © Yuri Arcurs / E+ / Getty Images

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnş. San. Tic. A.Ş.

B.O.S.B. Mermerciler Sanayi Sitesi 10. Cad. No. 15 Beylikdüzü - İSTANBUL

Tel: (212) 422 79 29

Sertifika No: 20699

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

Her İŖte Bir Hayır Var

Selma Erdem

Daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum.

Çektiğim acıyı unutabilmek için içimden şarkı söylemeye çalışıyorum. Ama onca şarkı arasında aklıma gele gele sözlerinin tek kelimesini bile hatırlamadığım bir Yıldız Tilbe şarkısı geliyor. Müziği olduğu gibi çalıyor kafamda, ama sözler yok! Düşünüyorum düşünüyorum, sözleri bir türlü bulamıyorum.

Güya acımı unutayım diye başladım. Şimdi stresim ikiye katlandı. Böyle de bir manyağım ben işte, illa bulacağım o sözleri. Eskiden, eskiden dediğim internet hayatımızda bu kadar yaygın değilken yani. Ondan öncesinin hepsi karanlık çağ zaten. Neyse işte, bazen gecenin bir yarısı takılırdı aklıma bir şarkı. Sözlerini hatırlayana kadar uyuyamazdım. Neyse ki internet hayatımıza girdi de bütün sorularımızın cevabını bulabiliyoruz artık.

Sözlere bakmak için telefonumu aldım elime, çekmiyor! Allah kahretsin! Bu arada acım olduğu gibi yerindeydi, hatta gitgide artıyordu. “Allahım böyle bir acı yok” diye düşünürken gözüm telefonun saatine takıldı. Yok canım, olamaz, ben buraya geleli sadece yirmi dakika olmuş olamaz! Zaten oldukça sıkıcı olan ortam, benim kabir azabım da üstüne eklenince iyice çekilmez oldu. Bana yirmi saat gibi gelen zaman hepi topu yirmi dakikaymış daha!

Yirmi dakikada bu hale geldiysem, eve gidene kadar ölü-

rüm muhtemelen. Dışarıdan son derece şık görünen rugan stilletolarımın içinde birbirinin üstüne binmiş ayak parmaklarımın hali, filmlerinde hem yetim hem öksüz kalmış Küçük Emrah'tan bile daha acıklı! Emrah öksüz, yetim bir şekilde hayatına devam ediyor, şarkıcı falan olup voleyi vuruyordu. Benim parmaklarsa bundan sonra iflah olmaz. Böyle eski resimli sağlık ansiklopedilerindeki hastalıklı ayak resimlerinde olduğu gibi eciş bücüş, tuhaf bir şeye dönüştüler kesin.

An itibariyle onları göremiyorum, ama çektiğim acıya bakılırsa hepsiyle teker teker vedalaşma vaktim geldi. Küçük parmağım uzun zamandır yoktu zaten. Onu daha önceki katil ayakkabılarım elbirliğiyle yedi. Maalesef ucuz, pahalı hiç fark etmiyor. Ne kadar para veririm vereyim ayakkabıya, sonuç hep aynı. İlla ki vuracak, vurmadı mı sıkacak. Yani mutlaka bir pislik yapacak.

Tamam, belki benim de bunda küçük, minicik bir kabahatim olabilir. Ayaklarıma yıllardır 38 numara muamelesi yapıyorum. Ama aslında birazcık daha büyükler. Bir, hatta bir buçuk numara kadar. Ne yapayım ama, 39 numara ayakkabılar çok kocaman görünüyor gözüme. Biliyorum saçmalık, ama elimde değil. Tabii bu minik takıntımın böyle acılı bir bedeli oluyor. Böyle devam edersem en sonunda bileklerimden kesip verecekler elime "Tıbben yapılacak bir şey kalmadı" diye, o olacak. Sonra gazetelere haber olacağım: "Küçük Ayak Takıntısı Yüzünden Hayatı Mahvoldu!" Altında da ağlamaklı yüzümle ben ve arkamda bir sürü otuz sekiz numara ayakkabıyla demeç veririm artık: "Buradan bütün genç kızlara sesleniyorum! Ayaklarınızı sevin. Onları olduğu gibi kabul edin!"

Ne saçmalıyorum ben yaa? Acıdan kafayı yıyorum kesin, ondan kendime sarmaya başladım yine. Daha kokteyl başlamadı bile. Başlayacak da, yönetim kurulu başkanı gelecek de, konuşma yapacak da, kendince çok komik, bence iğrenç

espriler yapacak da, biz de yalandan kah kah güleceğiz... Yok, ben bugünü bitiremeden ölürüm kesin! Kangren ne kadar zamanda öldürüyordur acaba?

“Kızım, aloo, kime diyorum ben? Şebnem, sen iyi misin?”

Aaa, bana sesleniyor galiba. Artık suratım nasıl bir hal aldıysa... Ben de çaktırmıyorum güya. Kötülüğün vücut bulup iş arkadaşı kılığına girmiş şekli olan Yeşim, zaten çekik olan gözlerini iyice kısımış, kötü anime karakterleri gibi bana bakıyor.

“Ne? İyiyim, iyiyim, niye ki?”

İyi olmadığım o kadar belli ki. Kesin yüzüm sapsarıdır şimdi. Ama ona ne! Sanki iyi olmasam, şefkat gösterecek, yardım edecek. İyi olmayayım diye elinden geleni yapan sen değil misin? Her türlü dedikodumu yapan, işimi kötüleyen, arkamdan sürüyle dolap çeviren...

“Ne bileyim, yüzün bir tuhaf görünüyor da; bir sıkıntın var gibi...”

Senden âlâ sıkıntı mı olur? Derdi bu zaten, bir sıkıntım olsun ki o da yarın toplantıda, tuvalette, öğle yemeğinde, gördüğü herkese ama herkese beni çekiştirsin. “Ayy kokteyl çok güzeldi de, Zavallı Şebnem kıvrandı durdu. Acıdım vallahi haline, yazık canım yaa, nasıl da hazırlanmıştı oysa...”

Ben bu cümleleri kurdurtur muyum sana be? Buradan çıkınca giderim Acil’e, keser verirler elime ayaklarımı, ama gene de sana bu zevki yaşatmam!

“Yok canım, Derya’ya takıldı aklım. Nerde kaldı bu kız?”

Bu “canım” sözcüğü kadar yalan, üzerinden vıcık vıcık samiyetsizlik akan başka da bir sözcük yoktur herhalde. Bu sözcüğü kullananların yüzde doksanı “Canın çıksın!” anlamında kullanmıyorsa ben de bir şey bilmiyorum. Mesela sevgilin sana “canım” diye sesleniyorsa, geçmiş olsun arkadaşım. Boynuzların İstanbul’a üçüncü köprü olmuş, üstünden geçen geçenedir de haberin yoktur! Bir de bunun “hayatım” versiyonu vardır ki evlerden uzak! Çünkü “hayatım” sözcüğü

de bitmiş, ama dostlar alışverişte görsün evliliklerinin sloganıdır adeta!

Hah, içimden felsefe yapmaya da başladım. Ayaklarımın acısına katlanmaya çalışacağım diye düşününce düşününce Nirvana'ya ulaşmama az kaldı demektir.

Tüm bunlar kokteyl denen saçmalık yüzünden. İcat edenin yatacak yeri yok. Kokteyl ne ya? İçecek bir şey o bir kere! Bunun adı “bokteyl” olmalıymış bence. Çünkü çok boktan bir şey. Böyle, götten bacaklı masalarda yan yana ayakta duruyorsun, masada yalandan yemeğimsi şeyler; neymiş, sosyalleşiyoruz. Madem sosyalleşeceğiz, adam gibi bir akşam yemeği düzenlesenize. Hem otururuz da. İşte ucuza getirecekler ya, hep ondan. Ayakkabı sıkmasa da ayakta durmaktan kabız oluyor insan. Tek iyi yanı etrafı izleyip bol bol dedikodu yapabiliyorsun. O da olmasa hiç çekilmez yani.

Bu arada benim süper kokoş kankam Derya hakikaten ortalarda yok. Nerde kaldı ki bu kız? Kesin kuafördedir hâlâ. Her büyük kokteyl öncesi hayatının vurgununu yapacağına olan kalpten inancıyla günler öncesinden hazırlanmaya başlar çünkü. Alışverişti, maskelerdi, kuafördü falan derken genelde kokteyllerin yarısını kaçıır zaten. Kalan yarısında da yüzünde salak bir gülümsemeyle etrafı keser, keser, en sonunda “Aman, bir tane bile düzgün tip yok, hadi içelim” kıvamına gelir. Sonraki aşamada, ayaklarımızın üstünde bir o yana bir bu yana kaykılıp fındık fıstık eşliğinde şarap içerken, milleti çekiştiririz. İşte bugün de öyle olması gerekiyor, ama bu ayaklarla o saatleri göremeyeceğim gibi...

Aslında eskiden severdim kokteylleri. Hele işe ilk başladığım yıl acayip heyecan yapardım ben de... Bizim hastanenin İstanbul'daki tüm şubelerinden bir sürü doktor geliyor. Çoğunluğu erkek ve ben onlarla sosyalleşiyorum! Rüya gibi... Bir devlet üniversitesi mezunu olarak okul hayatım boyunca gördüğüm sosyal ortam, bahar şenliklerinde okul bahçe-

sinde bira içmek ve pikniğe gitmekten öteye gidemediği için tüm bunlar bana cennetten inme gibi görünüyordu başlarda. Çünkü mezuniyet balom bile olmadı benim. Sınıfın yarısı solcu, yarısı sağcı ama tamamı entel ve de parasız olduğu için balo düzenlemediler.

Neyse işte, başlarda seviyordum yani kokteylleri. Umut vardı sonuçta. Ama artık işteki altı, hayatımdaki yirmi sekizinci yılı devirdiğim şu günlerde, hayalimdeki adamı bu hastanede bulacağıma dair tüm umutlarımı yitirdiğim için umursamıyorum artık. Bu yüzden kokteyller benim için mecburen katlandığım bir işkenceye dönüştü. Ben de her kokteyle içine sığamadığım bir elbise ya da ayakkabıyla gelerek bu işkenceyi ikiye katlıyorum. O ayrı!

Keskin bir parfüm kokusu burnumu yakıp geçti. Derya Hanım teşrif ettiler sonunda.

“Off, yetiştim di mi? Koştur koştur, canım çıktı vallahi.”

“Neredesin kızım bu saate kadar, öldüm sıkıntıdan.”

Turkuvaz mavisi lensli gözlerini kocaman açıp yüzüme dikti. “Aa, evet sen iyi görünmüyorsun. Bir şey mi oldu?” Sonra birden masaya baktı. Yanında olduğum tipleri görünce kulağıma doğru iyice yaklaşıp güya fısır fısır, “Kızım sen delirdin mi? Ne işin var bu moronlarla aynı masada?” diye şakıydı. Söz konusu moronlar, duysalar da hiç üstlerine alınmadılar bile.

“Aslında Başkan’ın masasına yer ayırmışlar, ama o henüz gelmedi ya, ondan canım sıkılmasın diye halkın arasına karışayım dedim. Kızım, salak salak konuşma, nerede dursaydım?”

Birden Yeşim lafa atladı. “Deryacığım bir daha bu kadar geç kalma. Bak arkadaşın hasretinden sararıp soldu. Yazık kıza” diye tısladı.

Yeşim, benim zaten iğrenç olan hayatımı daha da çekilmez yapmak üzere özel olarak tasarlanmış bir varlık. Ufacık, tefecik, çekik gözlü, böyle çakma Lucy Liu gibi bir şey.

Hatundaki tripleri gör, sanırsın gerçekten Hollywood yıldızı. Öyle de bir kibir... Bundan olsa olsa Uzakdoğu pornosu yıldızı olur bence. Zaten bu kadar adamı parmağının ucunda oynatıyor olmasının tek açıklaması da bu diye düşünüyorum...

Derya da onun sözlerinin altında kalmadı ama. Yeşim'in gözlerinin içine içine bakarak "Yok, belli ki bir şey midesini bulandırmış" deyip bana döndü.

"Ee ne var, ne yok?"

"Ne olsun işte, ölüyorum."

"Üff saçmalama be, yani nasıl tipler var? Yeni birileri falan?"

"Yok bee, nerde?" diyordum ki, salonun kapısı açıldı birden.

Hani böyle western filmlerinde birden barın kapısı açılır ve o an zaman durur ya, işte aynen öyle bir şeydi. Bizim Yönetim Kurulu Başkanı önde, dünyanın en harika esmer yarattığı da arkasında salona girdiler. Tam yanımdan geçerlerken saniyenin onda biri kadar bir anda, esmerin gözleri gözlerime değdi.

Sanırım o anda bir aydınlanma yaşadım. Çünkü bir saat-tir kafa yorduğum şarkının sözleri nefesimi yavaşça bırakırken birden ağzımdan dökülüverdi:

"Her soluğunda baştan ayağa, çek beni içine orda kalayım!"

Bütün ilk gençliğini romantik komedi filmler izleyerek geçirmiş bir kişi olarak hayatımın aşkının bir gün bir yerde karşıma çıkacağına ve çok büyük bir derginin genel yayın yönetmeni olacağıma dair inancım hâlâ devam ediyor.

Sadece zamanı gelmedi daha. Yoksa bütün hayatım, ev-sevmediğim bir iş-saçma sapan ilişkiler üçgeninde geçecek değildir herhalde!

Çocukluktan ilk genç kızlığa geçtiğim dönemlerde acayip popüler olan bir ped reklamı şarkısı vardı. Hatta böyle slogan gibi olmuştu o dönem, “Çocuk da yaparım kariyer dee-eel!” diye...

Çünkü büyük vaatler barındırıyordu içinde. Okuyacaksın, çok iyi bir işe gireceksin, ortamdaki en zengin, en harika yakışıklıyı kapacaksın. Yetmedi, evlenecek, bir de çocuk yapacaksın. Ama vücudun hiç bozulmayacak, böyle Ebru Şallı gibi dolanacaksın ortalarda. Yakışıklı ve işadamı kocan çevredeki hiçbir hatuna dönüp bakmayacak. Siz böyle harika evinizde, çoluklu çocuklu, mutlu yaşamınızı sürdürürken, birden çalıştığın şirketin CEO’su olacaksın vesaire...

Tüm bunları gerçekleştirebilen var mıdır bilemiyorum, ama benim bunların henüz yanından bile geçemediğimi söylememe gerek yok herhalde. Çocuk konusuna milyonlarca ışıık yılı uzağım henüz. Aslında fikren ve hormonal olarak

son derece hazırım da, çocuğumun DNA haritasını çizeceğim adam henüz yok ortalarda...

Daha önce hayatıma girenleri düşünüyorum da, yukarıdaki tabloyu aynı anda karşılayanı hiç olmadı zaten. Zengin olanın tipi bir şeye benzemiyordu. Eli yüzü düzgün olansa, hesabı bana ödetiyordu. Yani kısacası mükemmel karmaya ben hiç rastlamadım. Bugüne kadar birkaç tane içgüveysinden hallice ilişkim oldu ama onlar da kötünün iyisi türündendi.

Hani aşkta bir şey başaramadım ama kariyerim tavan yaptı demeyi çok isterdim, ama o noktada da biraz sıkıntı var. Şöyle ki, benim olayım baştan yanlış başladı aslında.

Annem ve babam, üniversite sınavını ilk girdiğim yıl kazanmam konusunda dogmatik bir takıntıya sahipti. Tabii bunun başlıca nedeni iyi evlat, örnek insan abimdi.

“Abim” adlı tuhaf yaratık, Anadolu liselerine ilkokuldan sonra girilen yıllarda sınavı kazanıp yatılı okumaya başladı. Ortaokuldan sonra fen lisesine devam etti ve ilk yılında da tıp fakültesini kazandı.

Efendiliği tüm sülalede nam salan bu kişilik, ailenin göz bebeğidir. Annemin en cadaloz arkadaşları tarafından bile kulp takılamayan, altın günlerinde kendisinden “Tü tü tü maşallah, altın gibi çocuk” diye bahsedilen abim sayesinde annem, her türlü sosyal ortamın değişmez kraliçesidir.

İşte böyle bir abiden altı yıl sonra doğan ben, kundakta okumayı sökmedikçe ya da üç yaşında “Anneee, bak çışimi altına çevirebiliyorum!” demedikçe yaranamayacaktım aslında ona, ama ben de hiç öyle bir evlat olamadım zaten.

Nitekim fen bilimlerine olan yeteneğim ta ilkokulda kendini göstermeye başladı. Islak pamuk içinde fasulye yetiştirme olayını otuz kişilik sınıfımızda herkes başardı da bir benim adi fasulyelerim filizlenmedi. Her nedense çürüyüp duruyorlardı. Tamam, beklemekten çok sıkıldığımdan çabuk yeşillensinler diye sulama olayını biraz abartmış olabilirim.

Ama ne var yani? Farz edelim yağmur yağdı, illa çürümele-ri mi lazım?

İlkokulu bitirip ortaokula başladığımda sadece fen bilgisi-ne değil, matematiğe de pek kabiliyetli olmadığım ortaya çı-kınca hafta sonları eve gelen genç dâhiye –annem abimden böyle bahsedirdi– yeni bir misyon daha yüklendi. Bana ma-tematik çalıştırmak!

Eğer ailenin zayıf halkasıysanız, başınıza gelebilecek en kötü şey sizden daha zeki, akıllı, başarılı vesaire kardeşini-zin yardımına muhtaç kalmaktır ve bundan kaçıp kurtulma-nız neredeyse imkânsızdır. Ben kaçmaya çalıştım ama bu ça-balar geri zekâlı sıfatımın üstüne bir de kötü huylu damgası-nı yememden başka bir işe yaramadı.

Ne yapayım yani, abim yatılı okuduğu için sadece hafta sonları eve geliyordu ve ben bütün hafta boyunca okulda za-ten çok sıkıldığım ve de çok yorulduğum (!) derslerle hafta so-nu uğraşamayacak kadar yoğundum. Yoğunluktan kastım, o aralar Back Street Boys grubundan Nick Carter’a deliler gi-bi âşıktım ve hafta sonu demek benim için sabahtan akşa-ma kadar yatağımda uzanıp BSB dinleyerek Nick’li hayaller kurmak, arada da dünyanın en dandik kilidiyle kilitli günlü-ğüme kalp içinde “Şebnem, Nick” falan çizip isimlerimizdeki harflerle şiirler yazmaktı.

Ortaokulu Selena Gomez modunda tamamladıktan sonra, lisede geometri ve analitik geometri derslerinde gösterdiğim üstün başarıdan sonra ailem, benden bir fenci, dolayısıyla da doktor olamayacağını en sonunda kabul edip peşimi bıraktı-lar da sözeli seçip kendimi buldum.

Tabii peşimi bıraktılar dedimse o kadar da değil. Bu sefer de “İlk yılında kazanacaksın!” evresi başladı. Ama öyle böyle bir baskı değil. Yemeğe oturuyoruz, annem:

“Ee Şebnem, beğendin mi yemeği kızım?”

“Çok güzel olmuş anne. Eline sağlık.”

“Yaa, ne güzel! Hele sen sınavı bir kazanma, bak ben seneye sana ne yediriyorum!”

Annem biterdi, bu kez babam başlardı, “Benim akıllı kızım ilk girişinde kazanacak annesi, aile geleneğimizi bozmayacak.” Aile geleneğiymiş. Sanki yedi kuşaktır Lordlar Kamarası’ndayız da aristokrat ailemizin devamı benim sınavı ilk yılımda kazanmama bağlı. Abim olacak ikiyüzlü de “Aman canım, kızın üstüne gitmeyin, herkesin belli bir kapasitesi var, artık elinden geldiği kadar” falan diye diye zevkten dört köşe bir yıl geçirdi sayemde.

İşin kötü tarafı, kariyerim falan kimsenin umurunda değildi. Tek dertleri, etrafa benim için, “Abisi kadar üstün olmasa da en azından idare eder işte” mesajı vermektir. Sonuçta ilk girişimde kazandım, ama başarım bizimkileri memnun etmek bir yana iyice delirmelerine neden oldu. Çünkü annem doktor olmamdan ümidi kesince “Bari bir öğretmen olsun. Abisinin doktor arkadaşlarından biriyle evlendiririz nasıl olsa” moduna geçmişti. Buradaki öğretmenlik ideali tamamen, “Devlete sırtını yaslasın, hem kocasının tayini nereye çıkarsa onunla birlikte gider” düşüncesinden ibaretti tabii ki de.

Aslında doktor koca ideali fena sayılmazdı da öğretmenlik, işte o bana göre değildi pek. Allah’tan anneme uyup da öyle bir şey yapmamışım. Çünkü annemin “Bari bir öğretmen olsun” dediği şeyin, ülkemizde olimpiyat madalyası kazanmaktan daha zor olduğunu o zamanlar hiçbirimiz bilmiyorduk. Ha, bir de hadi üniversite sınavını bir şekilde geçmiştim ama öğretmenlik okuyup da KPSS’ye toslasaydım, şu an Atanamayan Öğretmenler Platformu’nun başkanı olarak kendimi Meclis’in korkuluklarına falan zincirliyordum kesin.

Neyse ki yüreğimin ve ilk gençlik yıllarımdan itibaren okumaya başladığım kadın dergilerinin peşinden giderek iletişim fakültesine girdim. İdeallerim büyüktü. Mezuniyetin ardından, ülke çapında bir kadın dergisinin genel yayın yö-

netmeni olacak, sabahları elimde Starbucks'tan aldığım vanilyalı *latte*'mle, büyük bir plazadaki ofisime gidecek, editörlerimle *donut* yiyerek toplantı yapacak, her sayıda "Partnerinizi Kışkırtmanın Elli Yolu" tadında önemli yazılara imza atacaktım.

Bayıla bayıla izlediğim romantik komedi filmlerinde böyle oluyordu çünkü. Her nedense o filmlerin başrolündeki kız, hep böyle dergilerde çalışır. Büyük tanıtım partileri falan düzenler. Dergi tam batmak üzereyken birden harika bir fikir gelir aklına, hem dergiyi kurtarır hem de hayatının aşkını bulur falan filan...

Onlardan çokça izlediğimden, benim hayatım da öyle olacak zannediyordum. Ama bizde işler biraz farklı yürüyormuş.

Bunu ilk staj deneyimimde acı bir biçimde anlamış bulundum maalesef. Bırak dergiyi mergiyi, staj yapacak gazete bile bulamadım ilk yıl. En sonunda babam, emekli olduktan sonra *Kadıköy'ün Sesi* adında yerel bir gazete çıkaran eski bir tanıdığına rica minnet staja kabul ettirdi beni.

Stajım, ileride çaycı ya da fotokopici olmayı düşünseydim mesleki açıdan çok tatmin ediciydi aslında... İlk stajdan aldığım dersle ikinci için çok uğraştım ve nihayet ikinci stajımda ulusal bir gazeteye kapağı atmayı başardım, ama fotokopi laneti orda da peşimi bırakmadı. Neyse ki çay ve temizlik işlerine bakan bir teyze vardı da Allah'tan, o kısmı atlamış oldum.

İşte böyle muhteşem (!) stajlardan sonra hevesimin ve umudumun yüzde doksanı kırılarak okulu uzatmadan –ki bu da aile geleneklerimizden biriydi– mezun oldum. Benim ülkemde staj yapacak yer bulmaktan çok daha zor bir şey varmış. O da iş bulmak!

O dönemleri hatırlamak bile istemiyorum. Okulu bitirip ilk yaz tatilini geçirdikten sonra bizimkiler huylanmaya başladılar. "Ee şimdi ne yapacaksın?", "Nevin Teyzen söyledi, Ayşe Arman *Hürriyet*'ten ayrılacakmış, onun yerine başvur-

san?”, “Bak, Sıla ne güzel İngilizce öğretmeni oldu. Ahh ahh dinletemedik ki!” ve buna benzer bir sürü cümle daha...

Çok ezik bir durumdaydım. Kendi paramı kazanamıyordum. Harçlık istemeye utanıyordum. Aslında utanmıyordum da o kadar laf ediyorlardı ki verirken, utanmak zorunda kalıyordum. Çare olarak her türlü kariyer sitesine CV bıraktım. Ama ne arayan oldu ne de soran. Artık öyle bir kıvama gelmişim ki arayıp “Gel porno dergimize editör ol” deseler gidecektim. Sonunda arayan oldu ama neyse ki öyle bir şey değildi. Büyük bir hastaneler zincirinin kurumsal dergisine yetiştirilmek üzere editör arıyorlardı. O zamanlar “yetiştirilecek eleman” kavramının köle demek olduğunu bilmiyordum tabii.

Çalışma yeri, hastanenin İstanbul’daki en büyük şubesindeydi ve bu bir sürü genç, yakışıklı doktorla aynı binada çalışacağım anlamına geliyordu ki bu kadarı hayal edebileceğimden çok çok fazlaydı. Mülakatta maaş beklentimi sordular. Yani hiç maaş vermeseler de ben sevabına burada büyük bir mutlulukla çalışırdım ama profesyonellik gereği bir şey söylemek lazımdı. Ben de “İşte para önemli değil, önemli olan sevdiğim, kendimi geliştirebileceğim bir işte çalışmak ehi ehi” falan diye saçmaladıktan sonra sırf “Ne paragöz kızmış!” demesinler diye son derece mütevazı bir rakam söyledim. Sonuçta iş benim oldu.

Hayallerimin işini bulmuştum resmen. Hem sevdiğim işi yapacak, hem bir sürü koca adayıyla aynı ortamda bulunacak hem de –ki bence en güzeli de buydu– abimle aynı işi yapacaktım. Tamam, birebir aynı iş sayılmazdı belki, ama teorik olarak o da ben de hastanede çalışacaktık. Bu durumda o hayat kurtarmış, ben “Gastroenterolojide Son Teknolojiler” diye yazı yazmışım ne fark eder? Hastane hastanedir işte!

İşe kabul edilince bir havaya girdim ki, anlatamam. Bütün ezilmişliğimin acısıyla evdekilere kök söktürüyordum. Annemler de bendeki havaya bakarak ayda on bin lira fa-

lan kazanacağımı zannettiler herhalde ki, kimse ağzını açıp da bana bir şey sormadı. Sanki saçma bir hastane dergisine editör olmaya değil de kanserin çaresini bulmuşum da Nobel almaya gidiyormuş gibi pozlara girdim. Kendime beyaz önlükle uyumlu gardırop bile yaptım işe başlamadan.

Ama bu gaz uzun sürmedi tabii. İşteki ilk hafta, “yetiştirilmek üzere alınan eleman”ın ne demek olduğunu öğrenmemle beraber havam yavaş yavaş sönmeye başladı. İlk maaşımı aldığımda ise kariyer konusunda gelip gelebileceğim nokta hakkında epey bir fikir sahibi oldum.

Aradan altı yıl geçti. Aynı yerde çalışmaya devam ediyorum. Altı yıl önce beni bu işe niteliklerimden dolayı mı yoksa başvuran adaylar arasında maaş beklentisi en düşük kişi olduğum için mi aldıklarını hâlâ bilmiyorum. İlk maaşımın mülakatta söylediğim rakamın birebir aynısı olmasından biraz kıllansam da bunun tesadüf olduğuna inanmak istiyorum.

Arada ev kiramı ya da kredi kartı borcumu ödeyemeyip de babama ya da abime yavşadığımda annem içini çekip “Ahh ahh bir öğretmen olsaydın bari...” demeye devam ediyor...

Ancak belki de şu an makûs talihimin döndüğü noktadır.

Belki altı sene boyunca bu saçma işte kalmamın, hastane-deki tüm bekâr doktorlarla flört etmemin, yarısıyla en azından öpüşmemin falan, her şeyin bir nedeni vardır. Ya da bu durum, benim hafif yollu olduğumun bir kanıtı da olabilir, neyse...

Belki de az önce içeri giren şahane varlık gerçekten de benim kaderimdir ve hayatımın romantik komedi dönemi asıl bundan sonra başlayacaktır.

“Egemen benden hoşlanıyor mu?”

“Hayır!”

“İleride hoşlanacak mı?”

“Hayır!”

“Ben ondan vazgeçecek miyim?”

“Hayır!”

“Peki, bir ilişkimiz olacak mı?”

“Hayır!”

Bendeniz Şebnem Karabıyık, 28 yaşındayım. Köy kahvesinde sabahtan akşama kadar oturup ahkâm kesmek dışında bir işi olmayan atalarımızın “Her işte bir ‘hayır’ var” ile kastettikleri bu değildi bence!

Kurumsal dergisinin editörlüğünü yaptığım hastanemize yeni transfer olan ünlü –ve elbette yakışıklı– estetik cerrah Egemen Karay’dan hoşlandığım belli olmasın diye arkasından dalga geçtim. Aferin bana. Duymuş! Bu işte pek hayır yok gibi. İşimi kaybetmezsem iyi.

28 yıl boyunca dram tadında geçen hayat, bir anda romantik komediye dönüşmüyor haliyle... Acaba Egemen beni akşam yemeğine davet edecek mi? Hani tabakların hep kare şeklinde olduğu, havalı bir yere filan? Hayır! Dur bakalım Şebnem, ne demişler, her işte bir hayır vardır.

Selma Erdem, 1982’de Antakya’da doğdu. Edebiyat okudu ve iletişim üzerine yüksek lisans yaptı. Uzun yıllar kurumsal bir derginin editörlüğünü yürüten Erdem, medya ve iletişim alanında çalışıyor. Tiyatro oyunları ve belgesel senaryoları yazıyor. *Her İşte Bir Hayır Var*, doğayı ve hayatı çok seven yazarın ilk romanıdır.

ISBN 978-605-09-3452-6

9 786050 934526

serifikalı no: 11940

Tavsiye
edilen
satış
fiyatı

22